

5

Tijdschrift voor
geloofsopbouw

5^E JAARGANG • AUGUSTUS 2019
WWW.VOLGMIJ.NL

Volg Mij!

4 Vier drijfveren
om het Evangelie
door te geven

9 Wachter
over het volk
van God

25 Onze aarde –
een buitengewone
planeet

Inhoud

■ Bijbel praktisch:	
Vier drijfveren om het Evangelie door te geven	4
Wachter over het volk van God	9
■ Stof tot nadenken:	
Ogenblik	15
Aan de slag!	17
■ Levensbeschrijving	
De Waldenzen	18
■ Schepping	
Onze aarde – een buitengewone planeet	25
■ Bijbelstudie	
1 Kronieken	31
■ Goede boodschap:	
Burenruzie	32

Colofon

Uitgever:

Stichting Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260
7120 AG Aalten (Nederland)
Tel. 0543 - 47 17 46
www.uhwdw.nl / www.debijbelvoorjou.nl
E-mail: bestel@uhwdw.nl

Alle vragen m.b.t. abonnementen richten aan de uitgever!

Volg Mij! verschijnt acht keer per jaar.

Abonnementsprijzen:

Nederland € 18,95 (1e jaar bij geschenkabo: 9,95)

Europa € 26,95 (incl. verzending)

De Bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © Stichting HSV 2010.

Redactie:

E-mail: volgrij@christelijkjeugdwerk.nl

Internet: www.VolgMij.nl

Copyright afbeeldingen:

© www.pixelio.de

© AdobeStock

© Ralf Dietermann

© RGBStock

© Imagelibrary

© Shutterstock.com

Layout:

Andre Dietermann, www.dtp-medien.de, Haiger

Hallo allemaal!

Wat fijn dat we midden in de vakantieperiode zijn. Het is een tijd waar we mogen uitrusten en even weg zijn van onze school, studie of werk. We mogen het even wat rustiger aan doen. Het is ook bij uitstek een tijd waarop we het Evangelie mogen verspreiden. Juist omdat veel mensen dan ook meer tijd hebben om misschien op een rustige avond even wat over de Heere Jezus te lezen in een kleine brochure. In deze editie van **Volg Mij** worden we ook aangespoord om het Evangelie door te geven door 4 drijfveren te noemen. Laten we dan deze goede boodschap verspreiden zodat mensen gered mogen worden en niet voor eeuwig verloren zullen gaan. Wat een vreselijke plaats is de hel. Vaak staan we daar niet goed bij stil. Ook daar kunnen we wat meer over lezen.

In het Oude Testament heeft men vaker verkeerde elementen ingevoerd in de tempel. Vaker heeft men niet gedacht aan God en aan wat Zijn wensen zijn. In onze tijd is het niet anders. Velen kennen Zijn belangen niet. Gelukkig waren er ook gelovigen die als 'poortwachters' over het huis van God en Zijn belangen wilden gaan waken.

Als we iets mogen lezen over de Waldenzen, kan het niet anders dan dat hun voorbeeld ons zal aansporen om het Woord van God centraal te stellen en trouwe getuigen te zijn in deze wereld. Ik wens jullie Gods onmisbare zegen toe bij het lezen.

Hartelijke groeten,

Murat Tüzün

Vier drijfveren om het Evangelie door te geven

Iedereen die in geloof en berouw naar de Heere Jezus komt, wordt gered. Maar voordat het zover komt, is het noodzakelijk dat de mensen het Evangelie horen. 'En hoe zullen zij horen zonder iemand die predikt?' (Rom. 10:14).

Laten we hieronder eens naar vier punten kijken die ons motiveren om het Evangelie te delen:

1. De vrees voor de Heere

(2 Kor. 5:11)

Het is een ernstig feit dat alle mensen – zonder uitzondering – voor de rechterstoel van Christus moeten verschijnen.

Iedereen die de Heere Jezus als zijn Redder heeft aanvaard en dus vergaving van zonden heeft ontvangen (1 Joh. 1:9; Ef. 1:7) hoeft niet meer bang te zijn, want 'Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld' (Joh. 3:17).

Maar hoe zit het met degenen die Jezus Christus als hun Heere en Redder afgewezen hebben? Op een dag zullen zij als zondaars voor Christus de Rechter staan. In de speciale rechtszitting voor hen (Openb. 20:11-15), zal de Heere Jezus aan de hand van hun werken aantonen dat zij het rechtvaardige oordeel van God verdiend hebben.

Bovendien is bepalend dat hun naam niet in het boek des levens staat.

Direct daarna wordt het vonnis uitgevoerd. De Bijbel vertelt ons op verschillende plaatsen over de plaats waar deze mensen dan terechtkomen en hoe het ze daar zal vergaan.

En dat is het 'eindstation'. Hier zullen zij die Jezus Christus hebben afgewezen, voor eeuwig zijn. Als we hier op aarde moeilijke tijden doormaken, hebben we nog steeds de

Het is een plaats:

- van absolute schande, van verderf (Luk. 12:4-5) en van afschuw (Dan. 12:2);
- van onuitsprekelijke pijn, zonder hoop op verzachting (Matt. 18:8-9; Luk. 16:24-25; Openb. 19:20; 20:10, 14-15; 21:8); de Bijbel spreekt van 'eeuwig vuur' (Mark. 9:43-48) – het lijden houdt nooit op; we lezen ook over de 'poel des vuurs' – het lijden wordt overal gevoeld (Openb. 20:11-12);
- van absolute duisternis, waar niets aangenaams te zien is (Matt. 8:12; 22:13); alles in de hel zal deprimerend en hopeloos zijn;
- van gewezen en tandengeknars (Luk. 13:28); er zal totale wanhoop en teleurstelling zijn, razende woede en verbittering – dat het hun eigen schuld is dat ze op deze plaats zijn;
- zonder rust (Openb. 14:10-11);
- zonder God; alles wat mensen nu nog van God ontvangen en mogen ervaren – barmhartigheid, liefde, genade, troost – is daar niet te vinden (2 Thess. 1:9).

hoop dat ze uiteindelijk zullen ophouden. Maar dit uitzicht bestaat niet in de hel. Het is eindeloos, je kunt de hel niet verlaten als je er eenmaal in terechtgekomen bent.

De Bijbel laat ons dus niet in het ongewisse over het lot van hen die de Heere

Omdat wij nu de vrees voor de Heere kennen, bewegen wij de mensen tot geloof.

(2 Kor. 5:11)

Jezus afwijzen. Ieder mens die niet met God verzoend is, gaat dit oordeel tegemoet. 'Omdat wij nu de vrees voor de Heere kennen, bewegen wij de mensen tot geloof' (2 Kor. 5:11). Hoewel God het aan Zijn eigen aard, dat louter licht is, verplicht is om dit oordeel uit te voeren over degenen die niet willen geloven, toch wil Hij niet dat de zondaar verloren gaat (1 Tim. 2:4). In lijn hiermee mogen en moeten we de mensen waarschuwen en laten zien hoe ze gered kunnen worden. Daarbij moeten we een zekere drang uitoefenen (Hand. 18:4) en hen ernstig toespreken (Hand. 13:43). Dit vergt veel inspanning, doorzettingsvermogen en geduld.

2. De liefde van Christus

(2 Kor. 5:14)

Omdat God Zelf liefde is en liefheeft, heeft Hij de Zoon van Zijn liefde ge-

zonden (1 Joh. 4:8; Kol. 1:13; Joh. 3:16) – 'de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven' (Gal. 2:20). Het is deze 'liefde van Christus', die ons dringt om het Evangelie door te geven.

Wij vergeten helaas al te gemakkelijk wie wij eens waren: goddeloze zondaars, vijanden van God, krachteloos (Rom. 5:5-10), moreel dood door overtredingen en zonden, gescheiden en ver van God, zonen van ongehoorzaamheid, kinderen van toorn, zonder hoop, zonder God (Ef. 2:12).

Zijn wij er ons wel van bewust dat wij de 'vrees voor de Heere' verdiend hadden, een eeuwigheid lang? In plaats daarvan hebben wij louter genade ervaren, onverdiende liefde.

Het was liefde van Hem Die de Zoon van God uit de heerlijkheid van de hemel liet komen (2 Kor. 8:9), om als mens op een vervloekte aarde te komen (Gen. 3:17-18) naar mensen die Hem noch kenden, noch wilden (Joh. 1:10-11). Uit liefde ging Hij het land door, goeddoend en genezend (Hand. 10:38) en de haat en de afwijzing ervoor verdragend (Ps. 109:4-5). Die liefde liet Hem het lijden van Golgotha doorstaan (Matt. 16:21). Uit liefde werd hij bespuwd, geslagen, gezeseld, gekroond met een doornenkroon en aan een kruis genageld (Matt. 26:67-68; 27:25-35). Uit liefde 'deed Hij Zijn mond niet open' (Jes. 53:7), om een woord van Zijn scheppende kracht te spreken, toen zondige mensen Hem lasterden,

treiterden en bespotten (Matt. 27:39-44). Liefde liet Hem door God verlaten zijn (Matt. 26:46; Ps. 22:2-3). Uit liefde heeft de Reine en Heilige de toorn van God gedragen om de zonden en schuld van anderen te verzoenen (1 Joh. 2:2), zodat iedereen die gelooft en zich bekeert (Hand. 2:38; 4:12; 10:43; 16:31) tot Hem komt en van deze schuld bevrijd wordt (Joh. 8:36).

Dat alles deed Hij met een helder besef van voor wie Hij het deed. Voor jou en mij! Het is de 'liefde van Christus', die zich barmhartig en diep over de zondaar heen buigt en hem rijkelijk Zijn genade geeft.

Deze liefde kennen en ervaren we, en ze spoort ons aan om naar diegenen toe te gaan die we zelf ook eens waren, en om hun het goede nieuws van de liefde van Christus te brengen.

Dit deed Ik voor
jou, wat doe jij
voor Mij?

3. Verantwoordelijkheidsbesef (2 Kor. 5:20; 1 Kor. 9:16)

In dit hoofdstuk noemt Paulus nog een andere reden om het Evangelie door te geven: wij hebben de opdracht en de verantwoordelijkheid om door te geven wat Hij ons heeft toevertrouwd. We worden door Christus gestuurd als boodschappers, om de ongelovigen erop te wijzen zich met God te laten verzoenen.

In 1 Korintiërs 9 noemt de apostel dit getuigenis zelfs een 'noodzaak'. Dus naast het besef van de vreselijke toekomst van de ongelovigen en de liefde die ons drijft, is er ook een goddelijke opdracht, die we trouw dienen na te komen.

4. We krijgen een beloning (Openb. 22:12)

Als wij 'door een prijs gekocht zijn', behoren wij niet meer onszelf toe (1 Kor. 6:19-20). Wij behoren toe aan onze Heere. Hij heeft het volste recht op ons. Als Hij ons dan een opdracht geeft en wij die uitvoeren, dan is dat niet om onszelf op de schouder te kloppen. Onze instelling moet zijn: 'Wij zijn onnutte dienaren, want wij hebben slechts gedaan wat wij moesten doen' (Luk. 17:10).

En toch hebben we het niet over een harde meester, die alleen maar eisen stelt en verplichtingen oplegt. Voor alles wat we in trouw en uit liefde voor Hem doen, heeft Hij een beloning gereed. Dat moet niet onze

belangrijkste motivatie zijn om Hem te dienen, maar we mogen die beloning niet gering achten. Vooral als we schande, inspanning, verlaten of verlies meemaken, mogen wij ons door de beloning die op ons wacht, laten motiveren om het Evangelie door te geven. 'Wie zijn leven zal verliezen omwille van Mij en om het Evangelie, die zal het behouden', zegt de Heere in Markus 8:35 (vgl. ook hst. 10:29). 'Omwille van het Evangelie' betekent niet alleen het Evangelie aanvaarden, maar het ook delen. Beide worden beloond.

Laten we eens naar een paar aspecten van die beloning kijken:

- Voor elk verlies dat we lijden omwille van het Koninkrijk van God, zullen we één keer worden beloond – nu en in de toekomst (Luk. 18:28-30; 1 Kor. 3:14).
- De Heere is de beloner. Het is Zijn loon (Openb. 22:12).
- Het loon is persoonlijk. Ieder zal zijn eigen loon ontvangen (1 Kor. 3:8).
- Ieder krijgt loon, ook zij die misschien maar kort de Heere gediend hebben (Matt. 20:1-16).
- Het loon is in wezen toekomstig en daarom nog onzichtbaar. In het Duizendjarig Vrederijk zal de Heere Jezus ons als beloning in Zijn heerschappij laten delen – die dan voor iedereen zichtbaar zal zijn.
- Zelfs als we 'alleen maar' belachelijk gemaakt, bespot, gehaat en belasterd worden omdat we openlijk voor onze Heere uitkomen, krijgen

we er eenmaal een 'grote beloning' voor (zie Luk. 6:23).

- Het gaat er niet om hoe groot onze daden waren, maar om onze trouw (Matt. 25:21, 23). Wat 'groot' of 'klein' is wordt door de Heere bepaald.
- Zelfs de veronderstelde 'kleine' dingen, die we zelf niet noemenswaardig vinden, worden beloond (Matt. 10:42).
- Het loon dat we krijgen, hebben we uiteindelijk niet verdiend – het is een daad van de soevereine genade van God (Matt. 20:1-16).

Vooral wanneer wij de 'vrees voor de Heere' en de 'liefde van Christus' opmerken, erkennen wij wat voor 'grote redding' wij ontvangen hebben. Hoe meer we ons bezighouden met deze redding, hoe meer we gemotiveerd zijn om uit dankbaarheid voor Golgotha het Evangelie uit te dragen.

Zoals iemand eens zei: 'Als je gered bent, wil je ook een ander redden'. Een mooi voorbeeld hiervan is de bezeten Gardarener in Markus 5, die door de Heere bevrijd werd van vele demonen. Nadat hij gered was, ontving deze man een opdracht van de Heere: 'Ga heen ... en verkondig ... bericht hun alles wat de Heere voor u gedaan heeft, en hoe Hij Zich over u ontfermd heeft' (Mark. 5:19). Dat willen wij ook doen: verkondigen wat de Heere voor ons gedaan heeft.

F. Werkshage

Wachter

over het volk van God

Wachter over het volk van God

Op de berg Horeb vertelde de God Zijn volk Israël dat zij Zijn eilandom moesten zijn – een koninkrijk van priesters en een heilige natie (Ex. 19:2, 5). Opdat God zou wonen in het midden van Zijn volk, zouden zij voor Hem een heiligdom moeten maken (Ex. 25:8).

Het heiligdom in de woestijn was de tent van de bijeenkomst. De dienst in dit heiligdom werd verzorgd door de stam Levi, waarbij de offerdienst uitsluitend door de priesters, de zonen van Aäron, werd verricht. Toen het volk van Israël in het land Kanaän aankwam, bevond het heiligdom zich eerst in Silo (Joz. 18:1) en later op de hoogte bij Gibeon (1 Kron. 21:29). Toen David oud geworden was, reorganiseerde hij de taken van de levieten. De tent van de samenkomst had nu een vaste locatie en daarom kwamen bepaalde diensten van de levieten te vervallen, zoals het dragen van heilige voorwerpen. Een groot deel van de levieten werd nu aangesteld om toezicht te houden op het werk in het huis van God, terwijl andere levieten actief waren als zangers en musici, als poortwachters of als opperhoofden en rechters.

In het heiligdom van God zou geen enkele ongelovige nog toegang mogen hebben tot iets wat strijdig was met de heiligheid van God. Blijkbaar was de ingang van het huis van God 's nachts gesloten. In 1 Kronieken 9:27 wordt gezegd dat de poortwachters rondom het huis van God overnachtten en elke morgen de poorten openden. Voor iedereen die in overeenstemming met Zijn heiligheid tot God wilde komen, moest vrije toegang mogelijk zijn. Als we verder lezen in het Oude Testament, zien we hoe belangrijk de taak van de poortwachters uit de levieten was. Als de poortwachters gewetensvol hun plicht hadden gedaan, zouden er in de loop van de tijd veel slechte dingen niet hebben plaatsgevonden in het huis van God. Van koning Achaz wordt gezegd dat hij een kopie van een altaar in Damascus in de tempel liet neerzetten (2 Kon. 16:14). Manasse plaatste een gesneden beeld (2 Kron. 33:7). En Hizkia en Josia moesten een deel van de onreinheden uit de tempel verwijderen (2 Kron. 29:5; 2 Kon. 23:4).

Orsprong van de wachters, en hun taken

David en de profeet Samuel kozen poortwachters uit de drie families van de levieten (1 Kron. 9:22), die hun trouw bewezen hadden. Het

is interessant dat we ook afstammelingen van de zonen van Korach onder hen aantreffen. Hun voorvader was omgekomen in de woestijn vanwege een opstand tegen God en Mozes. We weten van de zonen van Korach dat zij niet door het oordeel getroffen werden, omdat zij zich, na Gods oproep, distantieerden van het slechte gedrag van hun vader (Num. 26:11). Hun vaders hadden in het kamp van de Heere al gediend als bewakers van de ingang.

De taak van de poortwachters omvatte de bewaking van de stadspoorten van Jeruzalem en van de stadspoorten in de steden die aan de levieten waren toegevoegd, verder de bewaking bij de ingang van het huis van God – eerst bij de tent van de ontmoeting (1 Kron. 9:21) en later bij de tempel (de tempel van Salomo, de tempel na de ballingschap, de tempel van Herodes). David had de ark van het verbond uit Kirjath-Jearim meegenomen en een tent voor haar opgezet in de stad van David voordat de tempel gebouwd was. Ook daar zorgden zij voor de bewaking uit (1 Kron. 16:38). Bovendien strekten hun taken zich uit tot de voorraadkamers (cellen van de tempel), waar alle uitrusting van het heiligdom, de gaven bij de offers en de schatten bewaard werden (1Kron. 9:26 e.v.).

De poortwachters waren verdeeld in vier afdelingen, die elkaar in hun taak als bewakers aflosten. Deze taak duurde zeven dagen. Velen van hen woonden in de omliggende gebieden en moesten dan naar Jeruzalem reizen voor de tijd dat ze dienst hadden.

Gedurende deze tijd brachten ze de nacht door rondom het huis van God. Iedere morgen moesten ze de poorten openen, zodat iedereen die volgens de voorschriften van God wilde komen, toegang had. Het dienstdoen aan de poorten werd door het lot bepaald. Interessant is dat er alleen flinke, volwassen mannen voor deze taak werden aangenomen (1 Kron. 26:8).

In hetzelfde hoofdstuk lezen we dat 'zowel de jongste als de oudste, naar hun

De tempel van Herodes, Model uit het Israël museum

families, voor elke poort het lot wierp'. Het kwam dus niet aan op de rangorde in het gezin, maar op geschiktheid. Daarentegen werden bij de zangers niet alleen de goede zangers, maar ook de leerlingen uitgekozen voor hun dienst (1 Kron. 25:8).

Bijzondere hoogtepunten in de dienst van de levieten waren ongetwijfeld het

vervoer van de ark van het verbond uit het huis van Obed-Edom naar de door David opgerichte tent in Jeruzalem, en de inwijding van de tempel ten tijde van Salomo.

De dienst na de verdeling van Israël

Onder de regering van Rehabeam bewerkte God dat het koninkrijk van Israël verdeeld werd in een noordelijk koninkrijk, namelijk Israël, dat geregeerd werd door Jerobeam, en een zuidelijk koninkrijk, Juda, geregeerd door Rehabeam (1 Kon. 12). De reden hiervoor was dat, ondanks al Gods inspanningen, Salomo zich tot de afgoderij had gekeerd. Terwijl Jerobeam Gods aanwijzingen naar zijn eigen ideeën vorm gaf en de mensen in zijn gebied tot afgoderij verleidde, hield de bevolking van het zuidelijk koninkrijk Juda zich, althans uiterlijk, vast aan de door God gegeven voorschriften. Maar helaas keerden de mensen in het zuidelijk koninkrijk zich ook steeds meer af van Gods voorschriften. **In zulke periodes kreeg het huis van God niet meer de nodige aandacht.** De dienst voor God werd verwaarloosd en er vonden veel verkeerde dingen plaats in de eredienst en in de tempel (2 Kon. 23:4).

Maar God riep echter steeds weer koningen die de orde herstelden in het huis van God en in Zijn dienst. Zo'n **opwekking** in de tijd van koning Joas begon met de hogepriester Jojada (2 Kron. 24:5). Hij legde de ambten in het huis van de Heere in de handen van de priesters, de levieten. Hij zorgde dat

de wet van Mozes en de geboden van David werden nageleefd, omdat daarin de wil van God was vastgelegd. Vanaf dat moment zagen de poortwachters er weer op toe dat geen enkel onrein persoon toegang kon krijgen tot het huis (2 Kron. 23:18-19).

De Bijbel vermeldt dat er in de tijd van koning Hizkia opnieuw een **opwekking** was. Hizkia keerde ook terug naar de fundamenteën van het begin van de tijd van David en begon de tempel te reinigen (2 Kron. 29). Hier is een interessante aanwijzing: na een tijd van zich afkeren van Gods voorschriften is heiliging vereist. Zo zonderden de levieten zich voor God af, reinigden zich en wijdden zich toen van hun taken (2 Kron. 29:15). God bevestigde dat zij het met een goed hart deden, beter dan de priesters (2 Kron. 29:34).

De Bijbel vertelt ook dat er in deze periode onder de regering van Josia een **opwekking** plaatsvond (2 Kron. 34:35). Hij was de initiatiefnemer van de beweging, nadat hij zich na het lezen van het Woord van God (de Thora) ervan bewust was geworden hoezeer het volk was afgeweken van Gods bedoeling. Ook in deze tijd wordt verteld over de poortwachters (de dorpelwachters). Ze bewaakten de poorten van de tempel en verzamelden de giften voor het herstel van de tempel. Net als bij eerdere opwekkingen moesten ze eerst het vuil van de afgoderij uit het huis van God verwijderen, voordat ze met het herstel konden beginnen. Ze deden dit trouw en begeleidden 'allen die in elk soort

werk en dienst werkten'. Elke leviet deed zijn werk, of hij nu schrijver, opzichter of poortwachter was. Het enige fundament was het Woord van God (2 Kron. 35:9-10).

Bij dit Pascha valt de eenheid tussen de priesters en de levieten op (vs. 10-15). 'En de zangers, de nakomelingen van Asaf, stonden op hun plaats, overeenkomstig het gebod van David, Asaf, Heman en Jeduthun, de ziener van de koning; evenals de poortwachters, die bij elke poort stonden. Zij behoefden hun dienstwerk niet te verlaten, omdat hun broeders, de levieten, het paaslam voor hen bereidden'. God velte het oordeel dat er sinds de dagen van Samuel, de profeet, niet zo'n Pascha in Israël gevierd was (2 Kron. 35:18).

Helaas ging deze **opwekking** onder het volk van God verloren. Na een periode van totaal verval werd het in ballingschap gevoerd.

De dienst na de terugkeer uit de Babylonische ballingschap

Aan het einde van de zeventig jaar ballingschap stelde koning Kores de Joden in staat om terug te keren naar hun

land. Jeremia had deze gebeurtenis in opdracht van God al jaren tevoren aangekondigd (Jer. 29:10). Onder leiding van Zerubbabel begaf een menigte van 49.897 mensen zich op weg naar hun oude thuisland, met de opdracht om de tempel in Jeruzalem te herbouwen. Er waren 341 levieten onder hen, onder wie 139 poortwachters (Ezra 2:40-42). Eerst zetten ze het brandofferaltaar op de oorspronkelijke plaats op en later, zij het met tussenpozen, het huis van God. Tachtig jaar later¹ keerden enkele Israëlieten en priesters, levieten, zangers, poortwachters en tempeldienaren (Nethinim) terug met de schrijver Ezra. De levieten moesten echter ook wakker geschud worden om zich bij Ezra aan te sluiten (Ezra 8:15 e.v.).

Na nog eens dertien jaar begonnen de teruggekeerden aan de bouw van de muur van Jeruzalem, onder leiding van Nehemia, die ze na slechts 52 dagen voltooiden, ondanks felle tegenstand (Neh. 6:15). Toen verschenen de poortwachters weer. Ze sloten een verbond met de leiders en met het hele volk, om trouw te blijven aan God en om in alles te handelen volgens Zijn voorschriften (Neh. 10:29-30).

¹ In het zevende jaar van de regering van Arthahsasta (Ezra 7:7).

De levieten waren verantwoordelijk voor het beheren van de tienden, die het volk opnieuw en volgens de bevelen van God gaf. Om hen werd het oordeel uitgesteld, omdat ze als betrouwbaar golden (Neh. 10:40; 13:13). Hun werd ook de bewaking van de tempel en van de stadspoorten opgedragen (Neh. 13:22).

Het was belangrijk om deze taken nauwgezet uit te voeren, omdat de vijanden van het volk en zelfs hooggeplaatste leiders van de Joden, zoals de hogepriesters, keer op keer probeerden de bevelen van God te ondermijnen. Zo leefden velen de regels voor de sabbatdag niet na en had Eljasib, de hogepriester, in de tempel een opslagplaats voor de Ammonitische gouverneur Tobia ingericht (Neh. 13:4-5). Ondanks de verplichtingen die het volk tegenover hun God waren aangegaan, was er tijdens Nehemia's afwezigheid veel wanorde ontstaan (Neh. 13). Zo hadden de levieten hun plichten verwaarloosd, omdat het volk niet zorgde voor de dingen die ze nodig hadden. Ze moesten zelf in hun onderhoud voorzien, en dat ging ten koste van hun dienst voor God. Wat zijn er daarom hard poortwachters nodig die over het huis en de stad van God waken! De vijand van God, de duivel, is te allen tijde bezig het werk van God en de voorschriften van Zijn huis te verwoesten.

Toepassingen voor ons

God vertelt ons deze dingen niet voor niets, want de inspanningen van de duivel zijn niet veran-

derd. Ook vandaag zoekt God naar trouwe mensen, of ze nu jong of oud zijn, die graag over het huis van God en Zijn belangen willen waken. Het huis van God van nu is geen tastbaar huis, zoals het toen was, maar een geestelijk huis – de Gemeente van God – en daar is het net zo nodig, om er zeker van te zijn dat er geen verkeerde dingen ingang vinden.

Zelfs bij tegenstand moeten we niet meteen de handdoek in de ring gooien en de taken verwaarlozen die de Heere Jezus ons heeft gegeven. Hoe eerder we beginnen met het erkennen van de taken die de Heere aan ieder van ons wil geven, hoe beter we daarin kunnen groeien. De principes van God zijn nog steeds geldig.

Samuel had al op jonge leeftijd de taak op zich genomen om de deuren van het huis van God te openen, zodat er ongehinderde toegang mogelijk was. Natuurlijk kunnen ook vandaag jongeren eenvoudig als poortwachters tegenover hun leeftijdsgenoten dienen. Voor meer veeleisende taken zijn ervaren dienaren nodig, die zich in het geloof bewezen hebben (vgl. Rom. 14:1). God wil dat wij voor zo'n dienst 'onze zintuigen door het gebruik ervan geoefend hebben om te kunnen onderscheiden tussen goed en kwaad' (Hebr. 5:14).

Moge de Heere geven dat ook wij door Hem als gewetensvol en trouw in onze taken worden beoordeeld.

Rainer Möckel

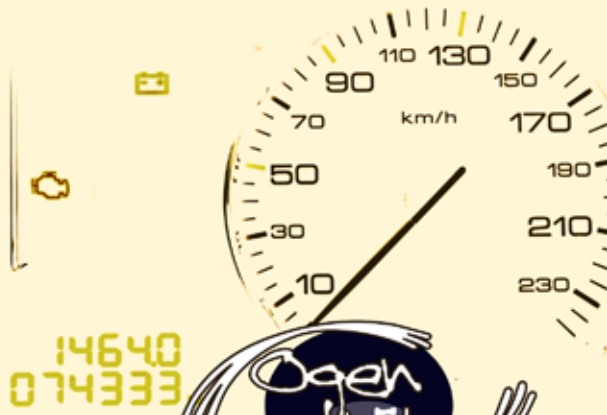
Gods uurwerk loopt heel precies

Het gaat zo direct gebeuren! Vol verwachting loopt Rebekka naar de auto. Haar vader stopt er nog wat laatste spullen in. Heeft zij echt alles wel meegenomen? Nog een keer overlegt ze of er niet iets vergeten is. Maar ze kan niets bedenken. Ze lijkt alles te hebben. Dan helpt ze haar kleine zusje bij het instappen. Ze kan nauwelijks wachten. Al heel lang heeft ze naar deze dag uitgekeken. Twee weken vakantie aan zee – het kan niet beter! En eindelijk zit iedereen – ze kunnen vertrekken. Maar wat is dat? Waarom horen ze de motor niet? In plaats daarvan een zacht klikken. 'Dat kan toch zeker niet waar zijn', moppert Rebekka. 'Waarom gebeurt dat uitgerekend nu?' De auto deed het gisteren toch nog?

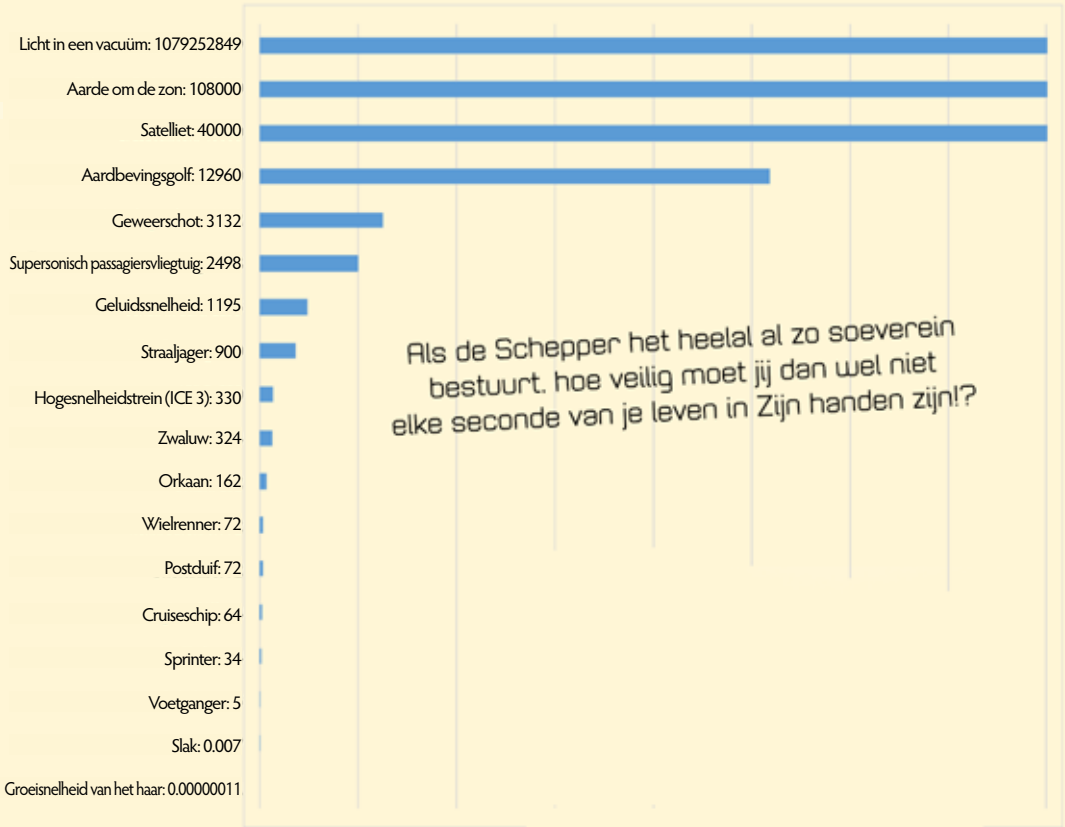
Haar vader probeert een paar minuten de motor aan de praat te krijgen, maar zonder resultaat. Teleurgesteld stapt het gezin weer uit. Het zal nog wel even duren voordat er hulp komt, heeft de hulpdienst gezegd. Rebekka begrijpt het niet: waarom helpt God hen niet? Voor Hem zou het toch maar een kleinigheid zijn? Waarom moet dat uitgerekend nu gebeuren? Haar vader pakt haar bij de arm. 'Verklaren kan ik je dat ook niet. Maar ik weet dat God geen fouten maakt – ook nu niet. En Zijn horloge loopt heel precies. Hij doet immers het juiste op het juiste moment'.

Teleurstellingen zijn bitter. Soms kan het ons tot wanhoop brengen, als wij iets niet weten. 'Uw hand heeft ons de weg gewezen Heere, onze tijden zijn in Uw hand'.

Een vergelijking van snelheden

Eenheden in km/h

Aan de slag!

WOORDZOEKER

Als je zin en tijd hebt, kun je je talenten eens loslaten op de onderstaande opdracht. Er staan 15 zelfstandige naamwoorden in uit Handelingen 2 (HSV). Ze zitten verstopt in de lettermix, en je moet ze horizontaal, verticaal, diagonaal en soms zelfs achterstevoren zien te vinden.

Y	Z	J	O	N	G	E	M	A	N	N	E	N	H	T
M	E	E	D	A	A	J	V	O	E	T	B	A	N	K
L	T	D	I	E	H	N	E	G	E	L	R	E	V	V
A	S	W	V	Q	Q	Z	L	I	I	W	U	W	G	D
W	E	Z	N	N	E	D	N	A	J	I	V	Q	H	Y
K	E	W	E	Z	G	N	I	V	E	G	R	E	V	O
O	F	W	G	G	E	M	E	E	N	S	C	H	A	P
O	R	E	I	O	P	S	T	A	N	D	I	N	G	K
R	E	H	U	Q	E	H	P	P	T	N	N	M	Q	H
I	T	U	T	R	N	J	I	W	E	X	E	K	I	F
I	S	J	E	B	P	M	C	D	O	L	K	G	X	V
U	K	M	G	X	B	L	E	B	R	K	R	N	T	T
M	N	C	R	S	W	B	O	G	G	H	E	O	J	F
L	I	I	J	D	E	I	W	W	E	R	W	T	O	T
K	P	A	G	G	B	E	L	O	F	T	E	F	W	R

- PINKSTERFEEST
- WERKEN
- VERLEGENHEID
- WIJN
- JONGEMANNEN

- ROOKWALM
- TONG
- OPSTANDING
- GETUIGEN
- BELOFTE

- VIJANDEN
- VOETBANK
- VERGEVING
- GEMEENSCHAP
- GEBEDEN

De Waldenzen

Het licht van de waarheid scheen zelfs in de donkere middeleeuwen, want God heeft te allen tijde getuigen. Tot hen behoorden ook de zogenaamde Waldenzen, die als typerend motto hadden: Lux lucet in tenebris (Het licht schijnt in de duisternis). Maar de duisternis hield niet van het licht: de Waldenzen werden als ketters verbannen, hun motieven verkeerd begrepen en hun geschriften verbrand.

De Waldenzen

De naam 'Waldenzen' gaat terug tot een zekere (Petrus) Waldus (ong. 1140-1218), een rijke koopman uit Lyon¹. Na zijn bekering wenste hij het Woord van God volledig te gehoorzamen. Hij verkocht zijn bezittingen, organiseerde maaltijden voor armen en verkondigde samen met zijn volgelingen het Evangelie. Waldus zorgde er ook voor dat delen van de Bijbel vanuit het Latijn in verschillende talen en dialecten werden vertaald. Hoewel Waldus de confrontatie wilde vermijden, moest het prediken van het Evangelie wel tot conflicten leiden met de katholieke kerk. Want de kerk weerde dat alleen de eigen geestelijkheid (geestelijken) mocht prediken en niet een leek zoals Waldus. Omdat Waldus en zijn vrienden zich niet aan een preekverbod hielden, werden ze in 1183 uitgesloten uit de gemeenschap van de katholieke kerk. Een jaar later werd op een concilie van de katholieke kerk bepaald dat de Waldenzen ketters waren (valse leraren) en krachtig bestreden moesten worden.

Het wapen van de Waldenzen: kandelaar met als opschrift Lux lucet in tenebris 'Het licht schijnt in de duisternis'

Waldus en zijn aanhangers werden uit de omgeving van Lyon verdreven. De Waldenzen verspreidden zich eerst naar het zuiden van Frankrijk en van daaruit naar verschillende delen van Europa, waaronder Duitsland. Ze brachten overal ijverig het Evangelie. Zelfs jongeren hadden kopieën van Bijbelgedeelten bij zich en gaven deze door aan wie geïnteresseerd waren. Veel Waldenzen leerden Bijbelteksten uit hun hoofd en citeerden deze, wanneer de gelegenheid zich voordeed. In hun samenkomsten werd het Woord van God centraal gesteld en werd het Avondmaal op sobere wijze gevierd. Hun tegenstanders maakten hun het verwijt (wat in werkelijkheid een compliment was) dat ze zich alleen aan de Bijbel hielden en tradities afwezen. De verschillen met de katholieke kerk werden met de tijd scherper: de Waldenzen verwierpen resoluut het idee van een vagevuur, evenals de verkoop van aflaten, de verering van heiligen en andere menselijke leringen.

Het verzet groeit

Het verzet van de gevestigde

¹ Omdat Waldus in zelfopgelegde armoede leefde en sommigen hem volgden, worden de Waldenzen ook de 'armen van Lyon' genoemd.

kerk tegen de 'kettters' nam toe. Onder druk van de vervolgingen moesten de Waldenzen vanaf de tweede helft van de 13e eeuw verschillende vergaderplaatsen in het zuiden van Frankrijk, Noord-Italië en Oostenrijk verlaten. In deze eeuw werd de inquisitie in het leven geroepen. De inquisitie was een orgaan dat direct onder het gezag van de paus stond en dat ervoor moest zorgen dat kettters snel opgespoord en systematisch uit de weg geruimd werden. Van veel mensen werden hun gangen nagegaan, verdachte personen werden gevangengenomen en fysiek en psychisch gemarteld. Hardnekkige of recidiverende kettters werden overgedragen aan de 'wereldlijke arm', die hen tot de dood kon veroordelen. Veel Waldenzen werden het slachtoffer van inquisiteurs, die nauw samenwerkten met overheden en lokale autoriteiten.

Verschillende martelaren

Om de geloofsmoed van de Waldenzen tijdens de vervolging tastbaarder te maken, worden hieronder een aantal van de vele getuigen en martelaren genoemd.

Een jonge, eenvoudige man, genaamd Stephan Brun, werd als ketter gevangengenomen. Om hem ertoe te brengen zijn geloof af te zweren, bracht men zijn vrouw en zijn vijf kinderen bij hem en dreigde hun wat te zullen aandoen. 'Mijn familie zijn zij, die Gods wil doen', zei hij daarop. 'Dus je wilt je vrouw weduwe en je kinderen tot wezen maken?' Hij antwoordde: 'Jezus Christus heeft gezegd: 'Ik zal jullie niet

als wezen achterlaten'. Een onsterfelijke Verlosser is beter dan een sterfelijke echtgenote'. 'Vrees je dan niet de doodskwelling die je te wachten staat?' 'Christus heeft gezegd: 'Wees niet bang voor diegenen die het lichaam kunnen doden, maar diegene die in staat is om lichaam en ziel in de hel te vernietigen'. 'Bereid je dus voor op je dood!' 'Ik bereid mij voor op mijn onsterfelijkheid'. Nadat het doodvonnis uitgesproken was, riep hij: 'Dat is mijn bevrijding!' Toen de scherprechter zei dat het ogenblik van de dood gekomen was, zei hij ontroerd: 'Je verkondigt mij het leven!' Brun werd in juni 1540 op de brandstapel verbrand. Het duurde een uur voordat zijn doodstrijd in de vlammen was geëindigd.

Baraille, een vurige Waldense prediker, werd een paar jaar later gearresteerd en ter dood veroordeeld. Hij zei tegen zijn rechters: 'Wees ervan verzekerd dat het eerder aan hout voor de brandstapels zal ontbreken dan aan dienaren van het Evangelie die bereid zijn voor hun leer, want hun aantal groeit met de dag en Gods Woord houdt stand tot in eeuwigheid'. Baraille werd op 29 maart 1558 verbrand op het kasteelplein in Turijn. Zijn beul vroeg hem om hem zijn dood te vergeven. 'Niet alleen jou' zou hij kort voor zijn dood mild hebben gereageerd, 'maar ik vergeef iedereen die schuld draagt aan deze dood'.

In 1560 werden veel Waldenzen gevangengenomen, omdat ze deelnamen aan verboden samenkomsten. Omdat ze hun geloof niet wilden afzweren,

moesten ze worden gedood. Onder de gevangenen bevond zich een man genaamd Mathurin, die als eerste in de vlammen geworpen zou worden. Hij wenste zijn vrouw nog eenmaal te spreken. En wat deed deze trouwe zuster? Zij maande haar man dringend om vol te houden. 'Vervloekte ketterse', riepen de vijanden van het Evangelie naar haar, 'als je niet ophoudt, zul jij morgen ook levend verbrand worden. Je brengt jezelf samen met je man ter dood.' 'God zij geprezen', sprak ze, 'Hij Die ons in het leven verenigd heeft, zal ons ook in de dood niet scheiden'. Niets kon de standvastigheid van de vrouw breken. Haar enige verzoek was om samen met haar man te mogen sterven. Dat stond men haar toe: op 2 maart 1560 werden beide echtelieden op de brandstapel omgebracht.

Het Piemontese Pasen

Toen de reformatie baan brak, zochten de Waldenzen contact met de hervormers en konden ze op veel punten overeenstemming bereiken. Maar de rust van de Waldenzen duurde niet lang. Tijdens de paasdagen van 1655 gebeurde er iets dat alles overtrof wat zij tot nu toe hadden meegemaakt.

Op 24 april 1655 vielen 16.000 soldaten de waldense bergbewoners in Piemonte (Noord-Italië) aan. Met de kreet: 'Sla die honden dood!', begon er een barbaarse slachtpartij. Baby's werden voor de ogen van hun moeders tegen de rotsen verpletterd, mannen werden van de bergtoppen afgegooid en grijsaards

werden meedogenloos vermoord. Zo snel, zo onverwachts brak de ellende uit over deze vreedzame mensen, dat hun dorpen en steden geplunderd, afgebrand en verwoest werden, zonder dat ze ook maar enige noemenswaardige weerstand konden bieden. Degenen die konden vluchten, werden als wild opgejaagd en velen slaagden er niet in om de beschermende schuilplaatsen in de bergen te bereiken.

In deze barre tijd werden er vierduizend Waldenzen vermoord; bovendien zouden er ongeveer tweeduizend mensen door honger, kou en ziekte zijn omgekomen. Het vreselijke leed van de Waldenzen tijdens dat 'bloedige voorjaar' wekte in heel Europa verontwaardiging op, en als gevolg daarvan kregen ze vaak hulp en onderdak.

Het verschil met de albigenzen

De albigenzen² worden vaak in één adem met de Waldenzen genoemd, omdat zij eveneens in de vroege Middeleeuwen optraden en ook als kettters gebrandmerkt werden. Er moet echter worden opgemerkt dat de Waldenzen en albigenzen niet veel leerstellings met elkaar gemeen hadden. De Waldenzen hadden vele Bijbelse opvattingen, terwijl bij de albigenzen grove misvattingen heersten, zoals zielsverhuizing, alverzoening en ontkenning dat de Heere Jezus God is. Waldus was al tegen de albigenzen en wilde niet net zo beoordeeld worden als zij.

² De Franse stad Albi was het bolwerk van deze groep. De albigenzen worden ook katharen genoemd ('de reinen'). Hiervan is later het woord 'ketter' afgeleid.

Het is opmerkelijk dat de albigenzen volledig zijn weggevaagd door de vervolging (vooral door de albigense kruistocht in de jaren 1209-1229) en dat hun spoor verloren is gegaan in de 14e eeuw. De Waldenzen daarentegen weerstonden de storm van vervolging en bestaan nog steeds, hoewel ze na verloop van tijd vaak hun weg hebben gevonden naar kerkelijke gemeenschappen en hun vroegere identiteit verloren hebben.

Grote toewijding

Natuurlijk was er ook enige onwetendheid onder de Waldenzen. Hoe kan het ook anders, gezien het feit dat in de 12e eeuw de Bijbel bijna alleen in het Latijn beschikbaar was en velen niet konden lezen. De kennis was dus vaak beperkt. Maar deze gedeeltelijke kennis van Gods wil maakte hun toewijding er niet minder op.

De bekende Bijbeluitlegger J. N. Darby, die veel Bijbelkennis had, schreef over trouwe getuigen in de Middeleeuwen (onder wie ongetwijfeld de Waldenzen) de volgende oprechte woorden: 'Hoezeer hebben de beproevingen, het lijden, de ontberingen en de offeringen van die achtervolgde, maar trouw volhardende getuigen in de donkere Middeleeuwen de nadenkende Christenen van alle tijden beziggehouden! Nergens is er een verslag van een diepere belangstelling, nergens een groter en onvermoeibaarder doorzettingsvermogen, nergens oprechter, of zelfs even oprecht, voor de waar-

heid, voor Christus, voor Zijn trouw aan Hem in het aangezicht van een corrupte kerk, dan bij de heiligen tijdens de Middeleeuwen. Ze gingen door ontberingen en plagen, vervolgingen en straffen heen, door een systeem dat veel verder ging dan de heidense vervolgingen, hoe wreed die ook waren voor een tijdje, door hun doorzettingsvermogen en door een veel betere organisatie. Deze vervolgte mensen ontvingen geen nieuwe onthullingen van wonderen en werden niet gesteund door een openbaar lichaam, of door de belijdenis van de universele Kerk, die hen had kunnen beschermen door hen volledig te erkennen, en hun haar vertrouwen had kunnen geven. Met elke scheldnaam die het volk of de priesters konden bedenken om hen te vervolgen, gingen zij in goddelijk bewerkte standvastigheid hun versmalde

maar nooit opgegeven weg. Ze hielden vast aan het getuigenis van God en aan de belofte dat de poorten van de hel de Gemeente niet zouden overweldigen – ten koste van hun rust, hun huis, hun leven en alles wat de aarde kan bieden en waar de mens van nature aan gehecht is. Maar Christus had hun weg voorzien en was hen niet vergeten. Ze waren misschien zwak en onwetend. De satan heeft geprobeerd het goede met het kwaad te vermengen en soms is dat ook gelukt.³ Mensen in onze tijd die geen verdrukkingen meer te doorstaan hebben, hebben er soms plezier in om zwakheden en fouten in het leven van die heiligen te vinden, en soms met succes. Maar hun levensloop is in de hemel opgetekend, en de lof van hun

³ Elders vermeldt Darby dat de leer van de Waldenzen van 'gerechtigheid van de werken' wijd verspreid was (zie *Collected Writing of JND*, deel 20, pag. 355-362).

Verlosser zal eens helder klinken, wanneer de boeken van hen die gemakkelijk kritiek leveren in stof veranderen en door de motten opgegeten worden. Als sommigen van hen daarboven ooit de heiligen die zij hier hebben veracht, ontmoeten, zullen zij hun gezicht waarschijnlijk uit schaamte bedekken, voor zover dat daar nog mogelijk zal zijn. Wat de Heere in die heiligen vond en erkende, telde in die tijd voor de kerk helemaal niet mee, en ook niet voor veel wijze mensen in onze tijd. Maar voor Christus was het van grote waarde.' (Geciteerd uit *Letters to the Seven Assemblies* door H. Smith)

Een oproep tot trouw

Het Woord van God speelde een belangrijke rol in het leven van de Waldenzen.

Dat zou bij ons niet anders moeten zijn. Zou het niet goed zijn, wanneer wij ons een grote schat aan uit het hoofd geleerde Bijbelteksten eigen zouden maken? En zouden we niet ijveriger de Bijbel moeten bestuderen en dat wat we begrijpen consequenter moeten uitbreiden?

Leven vanuit de waarheid en het verspreiden van die waarheid zal echter nooit mogelijk zijn zonder tegenstand en verzet. We leren van de Waldenzen wat het betekent om trouw, volhardend en standvastig te zijn.

Iedereen die het verhaal van de Waldenzen leest, denkt bijna onwillekeur-

Bergdorp in Piëmont (Noord-Italië)

ig aan Hebreëen 11: 'En weer anderen hebben spot en geselslagen verdragen, ja zelfs boeien en gevangenis. Zij zijn gestenigd, in stukken gezaagd, in verzoeking gebracht, met het zwaard ter dood gebracht. Zij hebben rondgelopen in schapenvachten en geitenvellen. Zij leden gebrek, werden verdrukt en mishandeld. De wereld was hen niet waard. Zij dwaalden rond in afgelegen plaatsen en verbleven op bergen, in grotten en in holen in de aarde' (Hebr. 11:36-38). Deze uitspraak verwijst rechtstreeks naar gelovige Joden, maar is ook op de Waldenzen van toepassing. De slechte wereld was het niet waard dat zulke eenvoudige, vreedzame en eerlijke mensen onder hen leefden, en het was een groot onrecht om hen te bespotten en te verdrijven. Maar de trouwe getuigen zijn het waard om

met witte kleren bekleed te worden en met de Heere Jezus in heerlijkheid te wandelen (Openb. 3:4).

Gerrid Setzer

Voornamelijk gebruikte naslagwerken:

Alexis Muston:

Das Israel der Alpen – Erste vollständige Geschichte der Waldenser Piemonts, 1857

Giorgio Toum:

Geschichte der Waldenser-Kirche, 1992

Gabriel Audisio:

Die Waldenser – Die Geschichte einer religiösen Bewegung, 2004

Heinrich Liedner:

Ein Märtyrervolk ohnegleichen – Die Waldenser und ihre Geschichte (Heinrich Liedner), 1930

Andrew Miller:

Algemene geschiedenis van de Christelijke Kerk

'Wees niet bevreesd voor wat u lijden zult. Zie, de duivel zal sommigen van u in de gevangenis werpen, opdat u verzocht wordt. En u zult een verdrukking hebben van tien dagen. Wees trouw tot in de dood, en Ik zal u de kroon van het leven geven'
(Openb. 2:10).

Onze aarde – een buitengewone planeet

Met grote inspanningen zoeken astronomen tegenwoordig naar planeten in andere sterrenstelsels. Onder de tot nu toe geregistreerde planeten en exoplaneten (dat zijn planeten die draaien om andere planeten dan de zon) werd er tot nog toe ook niet één planeet gevonden die ook maar iets op de aarde leek.

De natuurkundige, chemische en astronomische condities op onze aarde bieden ons regelrecht unieke gunstige leefvoorwaarden. Dit komt met grote duidelijkheid naar voren ten aanzien van moderne natuurwetenschappelijke inzichten. Aan de hand van enkele specifieke punten zal de unieke gesteldheid van onze aarde naar voren gebracht worden:

Noodzakelijke voorwaarden voor de bewoonbaarheid van de aarde

1. De juiste afstand tot de zon:

Wij bewegen ons met een afstand van ongeveer 150 miljoen kilometer van onze centrale ster, de zon. De door de zon geleverde hoeveelheid energie en de afstand van de aarde tot de zon zijn zó op elkaar afgestemd, dat er in de meeste gebieden van de aarde temperaturen heersen tussen de 0°C en de 40°C. Dit is precies die nauwe marge die optimaal is voor de biochemische processen van de cellen en daarmee voor de instandhouding – in het bijzonder van het menselijk leven.

2. De juiste snelheid van de omwenteling van de aarde:

Zou de aarde aanzienlijk langzamer roteren, dan zouden er extreme klimaatverschillen tussen dag en nacht zijn. Overdag zouden er als gevolg van langdurige zonnestraling onverdraaglijk hoge temperaturen ontstaan, die bovendien uitdroging van het aardoppervlak zouden veroorzaken. En de nachten zouden daarbij te sterk afkoelen.

Een nog snellere omwenteling van de aarde zou tot geringere temperatuurverschillen tussen dag en nacht leiden en daarmee het noodzakelijke weerpatroon aanzienlijk beperken. Vanwege de stijging van de centrifugale (middenpuntvliedende) krachten zou met een verlies van gas in de kosmos rekening moeten worden gehouden.

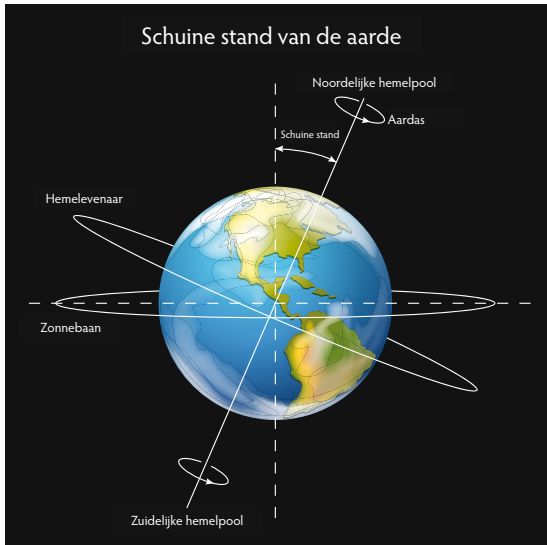
3. De juiste lengte van het jaar:

De lengte van een jaar is goed afgestemd op onze levenscyclus. Tussen zaaitijd en oogst ontstaat er voldoende groeitijd. En de winter is niet te lang, zodat die overbrugd kan worden door voorraden. Andere voorbeelden binnen ons planetenstelsel tonen ons in dit opzicht cyclussen die onmogelijk zijn voor het leven. Zouden we ons een aardejaar van 84 jaren, zoals op Uranus, of van 88 dagen, zoals op Mercurius, kunnen voorstellen?

4. De juiste schuine stand van de aarde:

Om verder tot gunstige leefvoorwaarden op de aarde te kunnen komen, is de schuine stand van de aardas op het vlak van de omloopbaan van de aarde rond de zon van essentieel belang. Wetenschappelijke berekeningen hebben aangetoond dat alleen in het smalle gebied van een hoek van 23° tot 24° het aardoppervlak de best mogelijke leefvoorwaarden biedt. Zien we niet dat de daadwerkelijke schuine stand precies 23,5 graden bedraagt? Een vergroting van de hoek van de schuine stand zou bijv. de tegenstelling tussen zomer en winter buitengewoon versterken.

Schuine stand van de aarde

5. De juiste grootte van de maan:

De maan bewerkt eb en vloed in de zeeën. De gedeeltelijk ondergelopen getijdenbassins verrijken de diversiteit van het leven aanzienlijk. Een te kleine maan zou te geringe uitwerkingen hebben en een te grote maan zou tot voortdurende catastrofale overstromingen leiden. De maan is beslist noodzakelijk voor de stabilisering van de schuine stand van de aardas.

6. De juiste massa en grootte van de aarde:

Deze beide waardes zijn zó op elkaar afgestemd, dat er op het aardoppervlak voldoende aantrekkingskracht heerst om een atmosfeer vast te houden. De zwaartekracht van de maan bijv. is niet voldoende om een atmosfeer vast te houden. Met een specifiek gewicht van $5,52 \text{ g/cm}^3$ heeft de aarde de dichtste

materie van alle planeten in ons zonnestelsel. Zou de doorsnee van de aarde 20 procent kleiner zijn, dan zou de aarde bij dezelfde gemiddelde dichtheid slechts de halve massa hebben. Door de aanzienlijk geringere zwaartekracht zou het grootste deel van de atmosfeer in de kosmos ontsnappen. Bij een vergroting van de diameter met 25 procent zou de massa van de aarde zich verdubbelen, de luchtdruk stijgen en zou ons eigen gewicht bij dezelfde lichaamsbouw ongeveer 25 procent hoger zijn (sterkere belasting van de gewrichten en van het skelet).

7. De unieke samenstelling van de atmosfeer van de aarde:

Voor hogere levensvormen is de zuurstof een fundamentele voorwaarde. Met 21 procent bezit de atmosfeer de juiste portie zuurstof. Bij een hoger zuurstofgehalte (boven de 50 procent) zou er bij de mensen O_2 -vergiftiging optreden (beschadiging van de longen, verminderde hartfunctie, beperkte hersen- en nierdoorbloeding), en bij een lager zuurstofgehalte zouden de cellen te weinig zuurstof krijgen. De hersenen zijn in het bijzonder gevoelig voor een gebrek aan O_2 . Bij een zuurstofgehalte van 10 procent zouden we geen vuur meer brandend kunnen houden (bijv. ovens, industriële apparatuur). Het voorhanden zijnde stikstofgehalte is van essentieel belang voor de biologische processen. Het zorgt voor voldoende stralingsopname, voor de juiste verdunning van de zuurstof en voor de benodigde dichtheid van de atmosfeer.

Want Hij trekt de waterdruppels omhoog, die na Zijn damp regen uitgieten. Zij laten de wolken stromen, zij druipen overvloedig op de mensen neer.

(Job 36:27-28)

8. De juiste dichtheid van de atmosfeer van de aarde:

Bij een te geringe dichtheid zou er niet voldoende bescherming tegen een dodelijke, sterke inwerking van ultraviolet- en röntgenstraling zijn, en ook niet tegen het voortdurende bombardement van behoorlijk grote meteorieten. De dichtheid van de atmosfeer is afhankelijk van de massa van de aarde en van de temperatuur op het aardoppervlak. Zou de aarde een geringere massa hebben, dan zou als gevolg van de geringere aantrekkingskracht de vereiste hoeveelheid lucht en water niet vastgehouden kunnen worden. Maar de aantrekkingskracht van de aarde is juist zó, dat zuurstof, stikstof en kooldioxide in de dichtheid vastgehouden kunnen worden, precies zoals nodig is. De atmosfeer als geheel heeft een balance-

rend effect op de vorming van temperatuurcontrasten en is noodzakelijk voor de weersomstandigheden.

9. De noodzakelijke ozonbescherming van de aarde:

De niet-zichtbare korte golf-ultravioletstraling (= uv-straling) van de zon bereikt, dankzij een bijzondere eigenschap van de atmosfeer, slechts een klein gedeelte van het aardoppervlak. In de hele stratosfeer, dus op een hoogte van 10 tot 50 kilometer, komt de ozon (O₃, heeft drie atomen zuurstof) in een buitengewone dichtheid voor. Deze ozonsluier is echter van essentieel belang voor het bestaan van het leven op aarde, omdat die in het bijzonder de voor de gezondheid schadelijke ultravioletstraling bijna helemaal absorbeert.

10. Het oppervlak van de aarde:

Ondanks het hoogste gebergte en de diepste diepzeetroggen lijkt de aarde opmerkelijk glad. Wanneer de aarde een kogel met een doorsnee van één meter zou zijn, zouden de oneffenheden aan beide zijden van de zeespiegel slechts één millimeter groot zijn. Ook daardoor is het mogelijk dat andere delen van de aarde bewoonbaar zijn.

11. Magneetveld van de aarde:

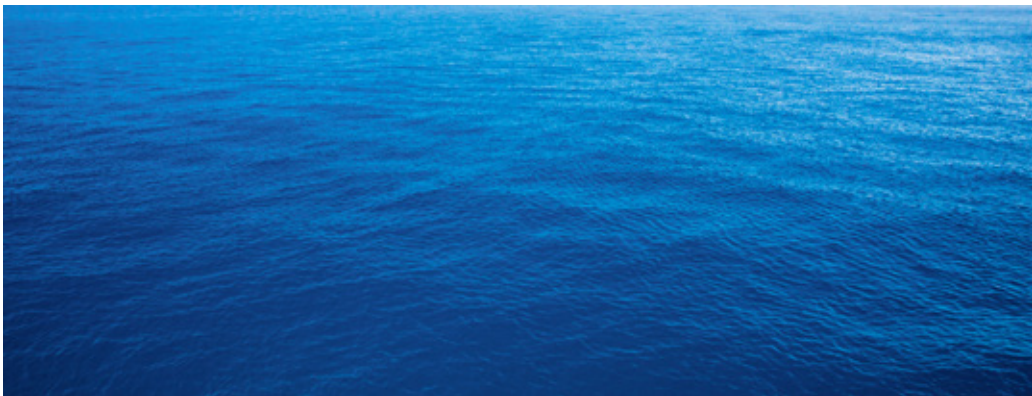
Het magneetveld is niet alleen nuttig voor de navigatie. Het leidt in het bijzonder elke schadelijke straling, die als zonnewind aangeduid wordt, van de aarde weg. Het magneetveld belemmert als een beschermend schild de doortocht van de zonnewind.

12. De aarde – een natte planeet:

We komen nu bij het belangrijkste kenmerk van de aarde en bij de absoluut noodzakelijke voorwaarde voor het leven: water! Water vormt de essentiële basis voor elke vorm van leven. Daarom treffen we water niet alleen daar aan waar oceanen en

zeeën zijn, maar overal. In vergelijking met de verre gebieden op Mars, de steenwoestijnen op de maan of de kraters op Mercurius is zelfs de Sahara nog een natte spons. Water vinden we dus op elke plaats op de aarde. De wolken brengen het snel hierheen en snel daarheen. Soms regent het, soms sneeuwt het. En waar het een lange tijd niet regent, bijvoorbeeld in woestijnen, daar zorgt de dauw van de nacht voor water.

De oceanen zijn een unieke bijzonderheid van de aarde. Ze bedekken 71 procent van het aardoppervlak. Dat dit water in vloeibare vorm voorkomt, kan niet genoeg benadrukt worden. De meeste materie in het heelal komt in de vorm van hete gassen (in de sterren) of in bevroren toestand (bijv. op verre planeten) voor. De oceanen werken als een gigantisch warmtereservoir. Ze hebben een belangrijk nivellerend effect op het klimaat. Minder water op de aarde zou aanzienlijk grotere temperatuurschommelingen tot gevolg hebben dan nu het geval is.

De oceanen vormen bovendien een belangrijke en onontbeerlijke voedingsbron.

Als er onophoudelijke verdamping boven de zeeën zou zijn en geen krachtige, voortdurend waaiende winden over duizenden kilometers, dan zouden in korte tijd de continenten helemaal uitgedroogd zijn. De kringloop van het water werkt voor de organismen op onze planeet levensonderhoudend en zou 'zonder weer' niet te realiseren zijn (zie o.a. Pred. 1:7; Am. 5:8d; Jes. 55:10; Job 36:27-29a).

Ook het feit dat het landoppervlak en het wateroppervlak op elkaar afgestemd worden, is niet toevallig. Bij het voorhanden zijnde profiel van het aardoppervlak zou een toename van de hoeveelheid water van 10 procent al een stijging van de zeespiegel van 300 meter bewerken, en daarmee tot een bijna complete overstroming van de continenten leiden. En omgekeerd, zou een vermindering van de hoeveelheid water met tien procent ertoe leiden dat de continenten zouden groeien. Dit zou echter een rampzalige klimatologische verslechtering met zich meebrengen en de woestijngebieden zouden groter worden.

Wie met het vliegtuig onderweg is, ontvangt na de begroeting door de piloot informatie over koers, vlieghoogte en buitentemperatuur. Op 10.000 meter hoogte wordt steeds de buitentemperatuur van -50°C ge-

noemd. Hebben we er wel eens aan gedacht dat deze extreme koude op 5 tot 20 kilometer hoogte noodzakelijk voor ons is om te kunnen leven? Op deze hoogte bevriest de waterdamp tot ijskristallen, die vervolgens aangroeien en daarna door de zwaartekracht naar beneden vallen. Op deze manier wordt verhinderd dat water regelrecht in de kosmos verdampst. Daarom zal ook over duizenden jaren de aarde niet uitdrogen.

Ten slotte willen we nog op een belangrijke eigenschap van water wijzen, namelijk de onregelmatigheid: Bij 4°C bereikt water de hoogste dichtheid, namelijk $1,0\text{ g/cm}^3$. Zowel bij een stijgende als bij een dalende temperatuur neemt de dichtheid af. Ijs met een temperatuur van 0°C heeft een dichtheid van $0,917\text{ g/cm}^3$. Het is lichter dan vloeibaar water en drijft daarom. Door deze buitengewone eigenschappen, die alleen water heeft, is er ook in de koude winter leven in water (zeeën, rivieren, vijvers) mogelijk. Wanneer water bevriest, blijft het lichtere ijs bovendrijven. Daaronder verzamelt zich het specifieke zwaarste water van 4°C , waarin de vissen kunnen overleven.

We kunnen dus concluderen dat onze aarde uniek is. In het volgende nummer zullen we hiermee verdergaan.

Werner Gitt

De 66 boeken uit de Bijbel.

2 Kronieken

[Wanneer] Mijn volk, waarover Mijn Naam is uitgeroepen, in ootmoed buigt en bidt, en zij Mijn aangezicht zoeken, en zij zich bekeren van hun slechte wegen, dan zal Ik vanuit de hemel horen, hun zonden vergeven en hun land genezen.

2 Kronieken 7:14

In dit boek wordt de beschrijving van Gods genadige wegen in verband met de koningen voortgezet. Het luisterrijke koninkrijk van Salomo is hier een prachtige voorafschaduwning van de regering van de Heere Jezus in het Duizendjarig Vrederijk. Daarom wordt er niets gezegd over Salomo's bedroevende afwijkingen van het pad van gehoorzaamheid aan God; zijn huwelijken met vele vrouwen, en de slechte invloed die ze op hem hadden.

De splitsing van het koninkrijk in de tijd van zijn zoon Rehabeam moet echter wel genoemd worden, want de genade schuift niet Gods bestuur terzijde. Het wordt Rehabeam verboden om te proberen met geweld de tien stammen weer terug te brengen. De tien stammen richten een nieuw middelpunt op in Samaria en krijgen een nieuwe koning,

die zelfs niet uit Juda komt. Daarom wordt in dit boek alleen naar de tien stammen verwezen in verband met de geschiedenis van Juda, want Gods genade moet alleen getoond worden in verband met Zijn uitverkoren lijn, dat wil zeggen: de lijn van de ware Messias, de Heere Jezus Christus. Dit komt prachtig tot uiting in de geschiedenis van Asa, Josafat, Hizkia en Josia.

Zo'n overzicht, dat zo prachtig de gezegende raadsbesluiten van de genade van God verheerlijkt, is een kostbare aanduiding van de rechterstoel van Christus voor de gelovige. Terwijl de boeken 1 en 2 Koningen ons de verfoeilijke geschiedenis van de mens laten zien, toont Kronieken ons hoe Gods genade de zonde van de mens overstijgt.

Leslie M. Grant

Burenruzie

Zeg niet: Zoals hij mij gedaan heeft, zo zal ik hem doen.

(Spr. 24:29)

Forster en Lampert waren burenen, maar maakten ruzie vanwege hun percelen.

Toen kwamen er plotseling in korte tijd veel mensen in hun streek tot geloof in Christus. Ook Forster hoorde daarbij. Toen hij zijn leven in het licht van God ging bezien, besepte hij dat hij zich tegenover Lampert allesbehalve goed gedragen had. Hij beledigde deze zonde aan God en voelde de noodzaak om zich met zijn buurman te verzoenen.

Forster ging naar Lampert toe en zei: 'Ik wil u om vergeving vragen. Wij hebben veel ruzie gehad; en ik was degene die het meeste fout zat'.

Onvriendelijk antwoordde Lampert: 'Precies, dat heb ik ook altijd gedacht. En daarom zal ik u niet vergeven'.

'In de toekomst wil ik anders leven', antwoordde Forster, 'want we moeten ons allemaal eenmaal voor de rechterstoel van God verantwoorden'.

Eerst was de verbazing groot bij de Lamperts. Maar één zoon kende de oplossing van het raadsel: 'Ik heb gehoord dat onze buurman zichzelf nu een vrome man noemt'.

Dat stemde zijn vader tot nadenken. Hij zei tegen zichzelf: 'Als het Evangelie zo'n persoon zo kan veranderen, dan moet er iets in zitten'. En hij herinnerde zich Forsters woorden over de rechterstoel van God. Ten slotte zag ook hij in het licht van God in dat hijzelf een zondaar was en beledigde hij zijn schuld aan Hem.

En toen ging Lampert naar zijn buurman, die hem vriendelijk ontving.

'U kwam naar me toe om vergeving te vragen', begon hij. 'Maar nu voel ik dat ik veel slechter heb gehandeld dan u'.

Het resultaat was dat ze elkaar de hand reikten. Van vijandige burenen waren ze broeders in Christus geworden.